Âişe -radıyallahu anhâ-nın,adak ve hecr (küslük) hususunda Abdullah b. Zübeyr -radıyallahu anhumâ- ile olan kıssası.

Avf b. Mâlik b. Tufeyl'den rivayet edildiğine göre, bir kimse Âişe -radıyallahu anhâ-'ya gelerek, sattığı veya bağışladığı bir şey hususunda (yeğeni) Abdullah b. Zübeyr'in, ''Vallahi Âişe ya bu işten vazgeçer veya ben onun böyle davranmasına engel olurum" dediğini haber vermişti. Âişe bu haberi getiren adama: O böyle mi dedi? Diye sordu. Oradakiler de: Evet, böyle söyledi, dediler. Bunun üzerine Âişe: Abdullah b. Zübeyr ile eğer ölünceye kadar bir daha konuşursam, Allah'a adağım olsun, dedi. Hz. Âişe'nin dargınlığı epeyce uzayınca, İbnü'z–Zübeyr araya şefaatçiler koyarak teyzesinin kendini bağışlamasını istedi. Fakat Âişe: Vallahi ben onun hakkında kimsenin aracılığını kabul etmem, adağımı da bozmam, dedi. Bu dargınlığın hayli uzadığını gören Abdullah İbni Zübeyr, Misver b.Mahreme ile Abdurrahman İbni Esved İbni Abdiyegûs'a konuyu açarak: Allah aşkına beni (teyzem) Âişe'nin yanına götürüp barıştırın. Benimle ilgiyi kesip konuşmamak üzere adak adaması helâl değildir, dedi. Misver ile Abdurrahman bu teklifi kabul edip Âişe -radıyallahu anhâ'nın evine geldiler ve: Allah'ın selâmı ve bereketleri sana olsun, girebilir miyiz? Diye içeri girmek üzere izin istediler.Âişe -radıyallahu anhâ'da: Girin, dedi. Hepimiz mi girelim? Diye sordular. Yanlarında İbnü'z–Zübeyr'in olduğunu bilmediği için o da: Evet, hepiniz girin, dedi. İbnü'z–Zübeyr de onlarla birlikte içeri girdi; perdenin arkasına geçerek teyzesinin boynuna sarıldı ve kendisini bağışlamasını isteyerek ağladı. Misver ile Abdurrahman da, Allah aşkına onu bağışla, diye yalvardılar ve: Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'de, pekiyi bildiğin gibi, küs durmayı yasaklamıştır. Bir müslümanın din kardeşiyle üç günden fazla dargın durması helâl değildir, diyerek onunla barışmasını istediler. Suç bağışlamanın önemi, akraba ile ilgiyi kesmenin kötülüğü konusunda o kadar çok şey söylediler ki, nihayet Âişe -radıyallahu anhâ- onlara adağından söz ederek ağlamaya başladı: Ben konuşmamak üzere adak adadım; adağı bozmak günahtır, dedi. Mahreme ile Abdurrahman onun gönlünü yapmak üzere o kadar çok şey söylediler ki, sonunda Âişe İbnü'z–Zübeyr ile konuştu. Adağını bozduğu için de kırk köleyi âzad etti.Âişe sonraki günlerde bu adağını sık sık anıp ağlar, gözlerinden akan yaşlar başörtüsünü ıslatırdı.

[Sahih Hadis] [Buhârî rivayet etmiştir]

Abdullah b. Zübeyr -radıyallahu anhumâ- Âişe -radıyallahu anhâ-'nın çokça hayır yaptığını ve verdiğini işitti.Bu vermesinin çok oldğunu düşündü.Eğer bu işi bitirmezse malında tasarrufta bulunmasına engel olacağım dedi.Bu söz müminlerin annesi Âişe -radıyallahu anhâ- için ağır bir sözdür.Çünkü o teyzesi olup,onun görüş,ilim,ağır başlılık ve hikmeti bu gibi sözlerin onun hakkında söylenmesine gerek bırakmamaktadır.Âişe -radıyallahu anhâ- bu sözü işitti.Ve İnsanlar arasında laf taşıyarak fesat çıkaranlar Âişe -radıyallahu anhâ-'ya haber verdiler.Bu söz Âişe -radıyallahu anhâ-'ya ulaşınca onunla ebediyen konuşmamayı adadı.Buda

kızkardeşinin oğluna karşı kendisinde oluşan aşırı tepki sebebiyledir.Ve ondan uzaklaştı.Bilinen şudur ki Müminlerin annesi -radıyallahu anhâ-'nın bu davranışı kızkardeşinin oğlu için çok ağır olacaktır.Abdullah onu razı etmeye çalıştı.Ancak o kararlıydı çünkü adağı çok zordu.Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ashabından iki adamı aracı olarak Âişe -radıyallahu anhâ-'ya gönderdi.Müminlerin annesine hile yaptılar ama bu hile güzel bir hileydi.Çünkü bu istenilen güzel bir şeye iletti.O da insanlar arasında ıslahtır.Ona selam verdiler.Âişe -radıyallahu anhâ-'nın yanına girmek için izin istediler.Sonra da girelim mi dediler.O da evet dedi.Hepimiz mi dediler o da hepiniz dedi.Abdullah b. Zübeyr'in onlarla beraber olduğunu bilmiyordu.O da Abdullah b. Zübeyr sizinle beraber mi demedi.Açıklama istemedi genel bir söz söyledi.Hepiniz girin dedi.Giediler,girdikleri zaman müminlerin annesinin perdesi vardı.O da insanların onu görmemesi için müminlerin annesinin gizlendiği bir perdeydi.O perde diğer kadınlardan örtündüğü gibi bir örtü değildi.Çünkü kadınlar karşısında giydiği örtü yüzün ve bedenin örtüsüydü.Ancak bu örtü müminlerin annesi ile insanların arasını ayıran ve perdeleyen bir örtüydü.Eve girdikleri zaman Abdullah b. Zübeyr perdenin arkasına girdi çümkü o kızkardeşinin oğluydu onun mahremlerindendi.Onun üzerine yüzü koyun eğildi,onu öpmeye başladı ve ağlıyordu.Ona Allah -Azze ve Celle- rızası için sesleniyor akraba ziyaretini kesme konusunda onu uyarıyordu.Âişe -radıyallahu anhâ-'ya bunun caiz olmadığını açıklıyordu.Ancak Âişe -radıyallahu anhâ- adağım çok ağırdır dedi.İki adam konuşmama kararına karşı onu ikna ettiler.Ona Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-'in hadisini zikrettiler.O hadis bir müminin kardeşiyle üç günden fazla küs durmasının helal olmayacağıdır.İkna olana kadar sonra da ikna oldu ve Abdullah b. Zübeyr ile konuştu.Ancak bu iş onun için çok önemliydi.Bu olayı her hatırladığında -radıyallahu anhâ- ağladı.Çünkü bu çok ağırdı.Allah -Teâlâ- onu bu adak sebebiyle cehennemden azat etmesi için kırk köleyi azat etti.Bu davranışta verasının fazlalığındandır.Yoksa gerekli olan bir köle azat etmektir.

http://www.sunnah.global/hadeeth/tr/show/8409